

Reisverslag Kroatië 2015

Op 28 april kwam de deelnemende groep voor het eerst bij elkaar in restaurant 't Hoogspel in Delden om kennis met elkaar te maken en het reisboek in ontvangst te nemen.

De gezondheid van iedereen was uitstekend wat mede te danken was aan het plaatsen van wat nieuwe heupen, gewrichten, hoortoestellen en wat extra voorraad pillen, drankjes enz. enz.

We konden enkele nieuwe leden begroeten die enigszins negatief beïnvloed waren door sensationele reisverslagen die men op t.v. gezien had. Dat zoiets bij de T.C.C. niet bestond werd argwanend aangehoord. Ze zullen het mee gaan maken.

Op 9 mei arriveerde de groep op camping Röhnerperle in Kothlen Duitsland. Waar we opgewacht werden door onze reisleiders Luuck en Johan. De één met keurig opgeborstelde snor, de ander met glimmend geïmagineerde schedel. Beiden voorzien van een stralende glimlach.

Op uitnodiging van de reisleiding kwam de groep in het begin van de avond bij elkaar in de recreatieruimte, om informatie te krijgen voor de volgende reisdag. Tijdens de koffie werd iedereen getraakteerd door de echtgenoten van de reisleiders, Siny en Alie, op stukken vlaai die zeer groot waren en lekker smaakten. Heerlijk.

De aankomst op camping Drei Flüsse was een beetje chaotisch. Niemand aanwezig, dus ga maar ergens staan. Ook de bouwvergunning van de receptie heeft niet gedeugd want de dakgoot stak ongeveer twee meter boven de grond uit, waardoor één van onze leden zijn caravan van voor tot achter zwaar beschadigde. En dan is het heel belangrijk dat je reparatieband van de Aldi bij je hebt. En dat hadden we.

Het fietstochtje naar Passau was mooi en na aankoop van diverse waren o.a. broekriemen, siepeljam en koffie gingen wij terug naar de camping.

Helaas moest de fam. Veldman afscheid van ons nemen i.v.m. gezondheidsproblemen. Erg jammer, we wensen hen beterschap en hopen op een goed weerzien.

In Krems zijn we vier dagen verbleven om mooie fietstochten langs de Donau te maken.

Zoals gebruikelijk gebeurt er altijd wat als Luuck en Johan een fietstocht organiseren. In dit geval wordt er achteruit de rij iets geroepen. Luuck dacht, ik moet stoppen, wil afstappen, raakt zijn evenwicht kwijt, hinkt op 1 been en met gespreide armen richting slootkant om er vervolgens met een fraaie koproel in te verdwijnen. Hier valt niet om te lachen. Deze uitvoering was van zodanige schoonheid dat het net leek of hij danste op het beroemde muziekgedeelte uit de film: De zwemles van een Byzantijnse monnik: u allen wel bekend neem ik aan.

Blijkbaar roept een reis leider bij een dergelijke gebeurtenis extra emotie op (zie verslag van vorig jaar). Meerdere dames kwamen geschrokken naar voren en trokken Luuck uit de sloot, om hem vervolgens uitbundig te troosten en schoon te maken.

Ondanks het feit dat hij er uit zag als een geschrokken walrus, knapte hij hierdoor toch zienderogen van op. Het spreekwoord zegt dan ook: "Vrouwenhanden zijn helende handen".

Na Wenen bezocht te hebben kwamen wij in Slovenië terecht en wel in Maribor. Dit was het moment van vijf dagen regen. Geen probleem want je leert elkaar hierdoor wat beter kennen. Ondanks de regen vertrokken wij de volgende dag naar de Plitvice Meren waar we de kans kregen doornat te worden zowel van onder als van boven. Enkele deelnemers die de meren nog niet eerder gezien hadden hebben hier dapper gebruik van gemaakt.

Na enkele natte dagen vertrokken wij richting Split. De zon begon te schijnen en is de hele verdere reis bij ons gebleven. Daarom kon Luuck de leuke band die hij onderweg kreeg bij een lekker temperatuurtje van 30 graden met een vrolijk humeur verwisselen. De fietstochten in de omgeving van Split waren van grote schoonheid. Een prachtige zee, mooi achterland. Fijne terrasjes en heerlijke radler.

Ons vijfdaagse verblijf in Zaton was pure vakantie. De georganiseerde boottocht was een groot succes. Verschillende leden die lid waren van een piratenkoor zongen zich, op deze passende plaats, de longen uit het lijf bijgestaan door de rest. Een groot succes.

Anderen organiseerden een fietstocht en ontdekten een gerestaureerde Romeinse waterput. Enkele plaatselijke bewoners wisten te vertellen dat er veel mineralen in het water zaten. Op de vraag welke mineralen erin zaten wist men na veel denkwerk te vertellen dat een van de mineralen Potentia werd genoemd. Tja.

In Krk was het heel erg warm, ongeveer 36 graden. Niemand durfde te klagen want je kwam hier ook voor het mooie weer. De door Luuck en Johan georganiseerde BBQ smaakte voortreffelijk, het koude en warme buffet in een hotel aan zee was een zeer aangename verrassing. Winkels, terrasjes, flanneren, zwemmen, alles voorhanden voor een zeer aangenaam verblijf.

Via Fazana kwamen wij op camping Park Mareda in Novigrad terecht waar men bij de receptie een denderende black-out bleek te hebben. Contract? Prijsafpraak? Gereserveerde plaatsen? Nooit van gehoord. Tijd voor de echte reisleiders.

Luuck, woest van uiterlijk, snorharen recht vooruit en Johan als een dreigende donderwolk achter hem wisten met hun imponerend gedrag voor elkaar te krijgen dat wij overal mochten staan, alleen de prijs moest met de directeur overlegd worden. Dat heeft de directeur geweten. Na afloop van het gesprek was de prijs tot zonnige proportie gekomen en was de glimlach van Luuck en Johan niet meer van het gezicht te krijgen. Hulde. Na het dalen van de spreekwoordelijke stofwolken, was het verblijf hier voortreffelijk en maken wij ons op om naar st. Gilgen aan de Wolfgangsee te vertrekken.

Wolfgangsee, dan denk je aan Im Weissen Russel, koffie, himbeertorte, bier, radler, romantiek en mooie fietstochten. Dit alles was ruim voor handen. Toch zal één van ons deze fietstocht nog lang heugen. Op de terugtocht naar de camping kreeg Bert een leuke band. Daar Bert een beetje slecht ter been was gaf zijn vrouw haar fiets aan Bert. Zij wilde het laatste stukje best lopend door het bos afleggen. Herbert, toch een stoere vent, bood aan haar hierbij te vergezellen. De weg door het bos kon hij wel dromen. Alleen jammer dat het begon te regenen. Terwijl de fietsers op de camping onder een luifel en een dekzeil beschutting zochten,

werd besloten alvast wat dorstlessend, spraak bevorderend, en fantasie verrijkende drankjes op tafel te zetten zodat we de achterblijvers warm konden ontvangen. Wij namen er alvast één. Bij een dergelijk gezellig samenzijn komen de verhalen van in het bos verdwaalde mensen natuurlijk ook ter sprake. Schuilhutten, verlaten schuurtjes, onder een boom schuilen met dicht bladerdek enz. enz. kwamen ter sprake. Bert werd nu toch wel ongerust.

Zijn lieve echtgenote was duidelijk in gevaar en hij stelde een reddingsactie voor. Om zelf als een speer met de auto in het bos te verdwijnen, om even later weer terug te komen. Hij had alleen maar slagbomen gezien. De volgende reddingsactie werd aangevuld met mijn Jannie. Hier had ik volledig vertrouwen in. Als ik na een half uur zoeken in de voorraadkast geen pot pindakaas kan vinden, pakt zij hem na twee seconden met dichte ogen uit de kast. Dus dit kon geen probleem zijn. Maar het resultaat was 0,0.

En toen, totaal onverwacht kwamen de twee vermisten aanlopen. Doornat en koud. En ja, ze waren verdwaald, hadden door de bomen het bos niet meer gezien en waren richting snelweg gelopen. Ieder dwaallicht zal verdwalen in een bos, maar nee, zij verdwalen bij een snelweg. Hoe verzin je het. En Herbert, in zijn werkzame leven toch iemand die vele mensen de weg heeft gewezen, was nu zelf de weg kwijt. Ach, we worden allemaal wat ouder. Eind goed al goed.

Op camping Kipfenberg in St. Gilgen regende het een beetje. Maar toen de zon doorbrak kwam de hele groep bijeen om in een lange rij gezeten van een heerlijk restjesmiddag te genieten. Zeg maar een zes sterren hapjes en drankjes middag. Beregezellig.

En dan zijn we weer terug op camping Röhnperle voor het eiddiner en om afscheid van elkaar te nemen.

En als men mij zou vragen, is er nog iets gebeurd onderweg dan heb ik hier nog enkele voorvalletjes buiten de gebeurtenissen die ik al omschreven heb. Diverse personen zijn komen te vallen. Resultaat: blauwe plekken en schaafwonden.

Een gouden ketting is zoekgeraakt, maar die zat gewoon verstopt tussen de spaken van haar fiets. Iemand is zijn bril kwijt, niet zo verwonderlijk als in Slovenië een brillen tekort is. Iemand heeft geprobeerd een straatlantaarn met de fiets uit de grond te rijden. Niet gelukt. Iemand is gebeten door een teek.

Dan nog een vastgelopen rem maar dat kwam omdat die was vastgeroest volgens het nieuwe lid Herman, een zeer deskundige technicus die hiermede een vaste aanstelling heeft verdiend. Het was weer een fraaie vakantie.

Na het uitstekende eiddiner en een lofzang voor onze reisleiders Luuck, Siny, Johan, en Alie hebben wij geroerd afscheid van elkaar genomen.

Met vriendelijke groeten, Gerrit Boelsma